

memòria

Homenatge Pòstum a en Francesc Brunet-Llobet

estimat poeta (1956~2004)

Presentació de Trasmudar

(el seu darrer poemari)

Casa Taulé

3 de Setembre del 2005



Alliance Française



Amb la participació de:

Abadia Editors

Alliance Française

Alfabet

Papers de Versàlia

Associació d'Amics de l'Obra d'en Francesc Brunet-Llobet



Homenatge Pòstum a en
Francesc Brunet-Llobet
Presentació de **Trasmudar**
(el seu darrer poemari)

Casa Taulè
3 de Setembre de 2005

memòria

Homenatge Pòstum a en **Francesc Brunet-Llobet**
Presentació de Trasmudar
(*el seu darrer poemari*)

casa Taulè. 3 de Setembre de 2005.

memòria

Copyright © 2005 dels respectius titulars

Segona Edició
Sabadell, Novembre 2005

Poemes del llibre 'Trasmudar' cortesia d'Abadía Editors
Portada: Alfabet & UR1
Contraportada: Quadre Francesc Brunet-Llobet "*barca de la vida*"
Fragment 'musa etèria' de la portada: Àngel Pujol i Santín

Avis sobre el Copyright

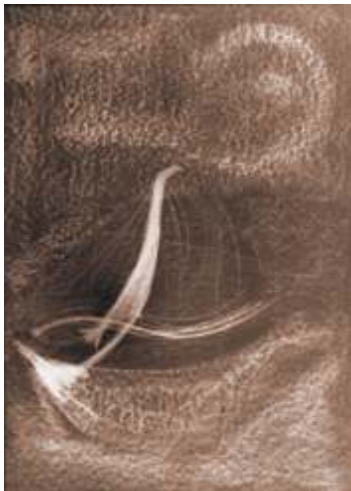
No és permesa la reproducció, modificació, còpia, ús, distribució, comercialització, comunicació pública o qualsevol altra utilització total o parcial de l'obra aquí mostrada sense el permís per escrit de l'Associació d'Amics de l'Obra d'en Francesc Brunet-Llobet.

Email: aaofbll@telefonica.net

...

Mai no diré adéu. Encara que em mori
encara que marxi, sé que restaré,
seré invisible com l'espai; la llibertat.
Caldrà sentir-me!

- Harmosiosament agafat a la vida - *(fragment)*
Francesc Brunet-LLobet





Introducció

Aquesta memòria conté el recull d'intervencions i de lectures, en l'ordre en el que es van succeir, desenvolupades amb motiu del homenatge pòstum i de la presentació del llibre *Trasmudar* de Francesc Brunet-Llobet.

En l'excel·lent marc de la casa Taulé de l'Alliance Française, en el seu pati, a on el Francesc havia recitat alguns dels seus poemes, es va presentar el seu darrer llibre titulat *Trasmudar*, editat per Abadia Editors en la col·lecció 'Poetes de Ronda'.

En la presentació hi van participar els companys, amics, i la família del Francesc.

L'acte, que estava inclòs en el programa de la Festa Major de Sabadell, va estar introduït i conduït per Joan Brunet Mauri, cosí germà del Francesc, i degà del Col·legi de Periodistes de Catalunya.

En la primera Part hi intervingueren en Ramon Guitó, editor d'Abadia Editors, els autors del pròleg del llibre: l'Àlex Holgado i en Jaume Ten, i en Lluís Brunet Llobet en representació de la família del Francesc.

En la segona part amics i membres de la família van llegir poemes del Francesc.

Entre les dues parts, i després de cada bloc de lectura, les germanes Laia i Aina Garcia Brunet, nebodes del Francesc, van conduir els moments musicals, interpretant obres de Pachelbel, Mozart i Bach.

Com a cloenda, en Joan Brunet Mauri va agrair en nom de la família, i en nom propi, als participants i assistents, que omplien la casa Taulé, la seva presència en la presentació homenatge al Francesc Brunet-Llobet.

Sabadell, Octubre de 2005

Associació d'Amics de l'Obra d'en Francesc Brunet-Llobet



Presentació a càrrec d'en **Joan Brunet i Mauri**

Sigueu benvinguts a aquest acte d'homenatge pòstum al que fou, tal com resa en el text de la invitació, el nostre “estimat poeta” Francesc Brunet-Llobet.

Gràcies per ser aquí i gràcies als organitzadors per haver-me confiat la conducció d'aquest acte.

...

El poema V de “Trasmudar” diu així:

*El poema que s'escriu és el més complicat.
L'altre, el que jeu pel pensament,
Aquest és el més obstinat.*

Puc ben assegurar-vos que aquest curt poema em va captivar des del primer moment, per la seva clarividència i per la seva contundència. Fer les coses i fer-les bé és complicat i sempre conseqüència d'un treball i d'un esforç. I és que pensar i reflexionar requereix temps, molt de temps... Però mentre aquest pensament o aquesta reflexió no pot ser reflectida en un escrit cal ser obstinat.

És així com des del meu punt de vista, aquest poema V és una

metàfora i és herència síntesi de la trajectòria i de l'obra que ens ha deixat en Francesc; és metàfora i herència de la seva manera de ser i, molt especialment, del rerafons enmig del qual cal emmarcar les certeses, els dubtes, les esperances... que varen marcar la darrera etapa de la vida del Francesc.

Per tot això, penso que tampoc no podia, el Francesc, haver elegit un títol més perfecte que el de “Trasmudar” per aquest poemari. I és que “Trasmudar”, segons el diccionari general de la llengua catalana, disposa de dues accepcions:

1 tr Fer canviar algú o alguna cosa talment que sembli un altre o una altra cosa.

2 pron Sofrir una alteració del color de la cara i de les faccions a causa d'una impressió molt forta.

Agafeu la que vulgueu, o agafeu les dues, i tindreu la resposta a moltes preguntes.

Per la meva banda no cal afegir res. Només, això sí, assegurar-vos que continent i contingut de “Trasmudar” no us deixarà en cap cas indiferents.

...

L'acte que ara comencem tindrà dues parts. Una primera de parlaments en què intervindran l'escriptor, editor de “Trasmudar” i director d'Abadia Editors, Ramon Guitó. També prendran la paraula els prologuistes d'aquesta obra, Àlex Holgado i Jaume Ten. La primera part serà closa per les paraules de Lluís Brunet Llobet, un dels germans del Francesc.

En la segona part de l'acte tindrem ocasió d'escoltar unes breus composicions musicals (interpretades per les germanes Láia i Aina Garcia Brunet) i diversos poemes d'en Francesc. Alguns, la majoria, formen part de "Trasmudar" i la resta de l'obra poètica d'en Francesc.

JBM - Te la paraula en Ramón Guitó



Paraules de l'editor: **Ramon Guitó**

Moltes gràcies Sra. Llobet. Sr. Brunet.

A veure.

Mai a la vida, probablement, se m'hagués acudit la realitat que estic vivint.

Presentar un poemari.

Presentar un llibre.

Que aquest és un poemari.

Que aquest poemari és d'un poeta al qual jo vaig començar a admirar de seguida.

I en l'homenatge us asseguro que diré molt poques coses perquè no acabaria amb el què jo vull dir.

Era l'any passat.

El dia 25 de Juny.

Sant Cugat del Vallès.

Estàvem fent un recital. Diferents poetes.

Jo em casava l'endemà.

Quan es va acabar el recital, vàrem acomiadar-nos del Jaume Ten, dels amics, etc, etc.

I del Francesc Brunet.

El Francesc Brunet em va dir que no ens veuríem més, que fos molt feliç. I jo, com que amb tots els respectes, ens havíem pres alguna cervesa, vaig pensar que potser ens havia fet mal a tots dos.

Vaig marxar...; i això deuria ser cap allà el mes de Novembre,

a la Llibreria Tècnica d'aquí Sabadell, quan amb motiu de la presentació d'un poemari d'en Quilo Martínez, se m'anuncia, se m'informa que el Francesc havia mort.

...

Enteneu que sigui tan especial aquest acte.

Bé, a nivell professional no us he de dir res, però us asseguro que a nivell personal a aquest acte no hi hauria volgut ser mai jo, perquè no s'hauria d'haver fet sense ell aquí.

Diuen que un poble que oblida els seus poetes es un poble mort.

Sabadell deu ser un poble viu.

Perquè a més a més si algú es mereixia un homenatge, d'aquests poetes dels darrers temps, em penso que era el Francesc.

Punt i apart.

Abadia editors és una editorial que neix per la necessitat, potser diria vital, de donar sortida a autores i autors que per diversos motius ens hauria estat molt difícil arribar a editar amb les grans editorials.

Una editorial gran si no comença amb cinc mil exemplars no pot editar perquè hi perden diners. Això ho se perquè fa molts anys que treballa en el sector.

Per tant Abadia editors va néixer per això, per anar a buscar i a anar a donar sortida a una sèrie de grans elements de la literatura catalana, que sense una solució molt intricada i molt creativa, hagués sigut difícil.

Abadia Editors és això, és anar a buscar aquell autor d'una comarca o d'una ciutat on segur que té una sèrie de gent que l'escolta i que el necessita. L'editorial no és una empresa per fer-se ric a nivell econòmic, sinó per fer-se ric i per donar gran

riquesa literària.

Del Francesc Brunet en parlarà molta gent.

Però sí que jo voldria només dedicar-li un petit poema que vaig fer a una persona de les Borges Blanques en unes circumstàncies gairebé calcades que les d'ell.

...

Amic.

Maleït sigui el moment

que t'haguérem de dir adéu tots els amics.

Sort tenim del teu record.

I de l'home que estimàrem

...

a ara podríem afegir: I del seu amor.

Trasmudar en parlaran també els prologuistes.

Penseu que jo he tingut als dits molts originals, i us he de dir que si aquest original no s'hagués pogut editar, jo èticament hagués plegat d'editor; perquè 'sinó s'edita això, no sé què carai s'ha d'editar'.

I bé. Gràcies a l'Alliance Française i a la casa Taulé. Gràcies sobretot a la família Brunet perquè ha confiat en un desconegut total, però amb un boig absolut.

Gràcies també a l'Àlex Holago i al Jaume Ten pel seu pròleg, i gràcies a tothom que ens esteu escoltant.

Jo només desitjaria que estiméssiu a un gran home, un gran amic, que va viure els seus anys a Sabadell, però, us ho juro, que en el món de la literatura, sobretot en la poesia, deixarà molt rastre.

Moltes gràcies.

JBM - Te la paraula el prologuista de
l'obra Àlex Holgado

Paraules de l'autor del pròleg de l'obra: **Alex Holgado**

RECUERDO DEL POETA Y AMIGO FRANCESC BRUNET LLOBET.

En este tiempo en que triunfa la imagen sobre la verdad, el éxito sobre el talento y el oportunismo sobre el trabajo; ahora que parece que lo que importa es el engaño, la impostura, aquí nos reunimos para celebrar la obra y la memoria de un poeta modesto y auténtico, la memoria de una persona honesta y buena.

Podría decir que la poesía amaba a Francesc Brunet. Que le escogió para hacerle herramienta de sus saberes, bellezas y padecimientos.

Podría decir que su modo de hacer poesía era la perplejidad. Que lo suyo era la sorpresa continua y prodigiosa ante sus propias palabras.

También podría señalar que Francesc era ese poeta arcaico, nacido en un tiempo anterior a este ruido. Que era un visionario, anterior por tanto a la razón y la sabiduría, cercano al enigma. Un poeta con pértiga, trampolín, serpentina, caçapallones... Podría decir que, a modo suyo, y como hombre del teatro, había

alcanzado un refinado acierto en la interpretación de sí mismo hasta bordar la improvisación para nuestro regocijo.

Podría decir que era un poeta exaltado, divinal, misterico.

Pero mejor quiero hablar de él desde mi subjetividad. Y decir que Francesc Brunet era de

“...la clase de las personas pequeñas
pero que mueven los días.
Los de cuerpo frágil y mente voladora.
De aquellos fraguadores del metal
a quienes no marcó el fuego,
sino la artesanía del dúctil saber.
Los hombres envolventes,
los poetas frugales y atentos,
los caminadores de remotas sendas,
los familiares que no aparecen nunca
en las fotos. La clase de las personas
félidas y que no tocan el agua.
Los que visitan las nubes.
Los que arañan el cielo.
Aquellos trepadores de claraboyas
o de faroles porque se alimentan de luz,
de todas las luces. Mariposas nocturnas
que espolvorean magia. Temblores, antenas,
oteadores, camuflajes, grumetes y naves invisibles.
Son los que surcan, no los que se mueven;
los que arengan sin alzar la voz;
los que penetran apenas mirando;

los héroes vencidos manteniendo la rosa
interior del fuego en sus cenizas.

La clase de los pájaros diminutos
pero que atraviesan continentes. Vuelo veloz,
pirueta, rizo, soledad aérea.
Los que entienden y sostienen las normas
porque su reino no es de este mundo.
Son los que nos sonríen mientras la muerte
les come a dentelladas las vísceras.
Los que son como cirio: vivísima guía
hasta la última gota, el recogido olor de la cera.
Son los que han estado aquí antes,
los que conocen los relojes de arena,
las huellas, el cristal. Son aquéllos que se visten
de espuma marina y de papeles antiguos
ante los azogues de las musas. Acumulan polvo,
cachivaches, pisos destartados, pócimas,
interruptores, conversaciones disecadas,
zapatos con otros pies, bibliotecas olvidadas.
Colecciones de sí mismos.
La clase de las personas pequeñas.
Los frágiles.
Los de nombre,
luego,
recitado”.

JBM - Te la paraula el prologuista de
l'obra Jaume Ten



Paraules de l'autor del pròleg de l'obra: **Jaume Ten**

Ray Bradbury, el famós escriptor de ciència-ficció, a la seva no menys famosa novel·la Farenheit 451 (que als anys 60 va portar François Truffaut al cinema), i en la que els bombers no hi eren per apagar incendis sinó per provocar-los, cremant tots els llibres perquè els llibres eren prohibits, doncs llegir fa pensar i pensar impedeix ser feliç, feia dir a un dels homes-llibre que emmagatzemen el textos clàssics al seu cap i que es troba el protagonista al final:

“Tothom -deia el personatge-, quan mor, ha de deixar alguna cosa al darrera... Un fill, un llibre, un quadre, una casa, una paret aixecada o un parell de sabates. O un jardí plantat. Alguna cosa que la teva mà toca d'una manera especial, de manera que la teva ànima tingui un lloc on anar quan desapareixis. I quan la gent miri aquest arbre, o aquesta flor, que tu vares plantar, tu estaràs allà. No importa el que facis..., mentre canviïs alguna cosa respecte a com era abans de tocar-la, convertint-la en quelcom que sigui com tu quan n'apartis les teves mans. La diferencia entre l'home que es limita a tallar la gespa i l'autèntic jardiner està en el tacte. El tallador de gespa tanmateix podria no haver estat mai allà, el jardiner hi serà per sempre.”

En aquest llibre del Francesc Brunet, que avui tenim l'honor i el plaer de presentar-vos, el poeta planta, just al primer vers, una petita sement, tot just una paraula -la paraula llavor- que anirà trasmudant en el curs del poemari, és a dir, anirà alterant la forma, la naturalesa, la substància i l'estat dels versos, fins a esdevenir raïm i, al final, el líquid màgic i daurat i escumós com el d'una copa de cava.

I el camí d'aquesta transsubstanciació el recorrerem veient alhora com s'altera la forma poètica, com canvien la seva aparença externa, les línies i superfícies que descriuen el contorn del cos emmalaltit del poeta, al mateix temps que els versos van modificant la realitat en el seu conjunt, la naturalesa de l'ésser que, sota l'imperi de la necessitat vital, es reorganitza i modifica les seves determinacions espàcio-temporals, retoca les coordenades i les categories, esmena les relacions, capgira les causes i els efectes.

I la substància, allò que és verament important, essencial, aquelles partícules de matèria de la que estan formats els cossos, es transforma i evoluciona, poema a poema, en lletres que s'enllacen i es componen i rebroten com grifolls de tinta blava als jardins del paper en blanc, fins a esdevenir el poeta el mateix poema, la mateixa manera d'ésser, d'existir, de presentar-nos la seva ànima amb un nou sistema material, infiltrant-se i recomposant-se i omplint tots els porus del paper.

Reprement Bradbury, aquest no és però un home-llibre, aquest és un llibre-home, un llibre on hi trobarem el poeta-

jardiner que, trasmudant el seu dolor en poesia, ha plantat la seva llavor poètica al mig del nostre jardí perquè la seva ànima hi sigui allà per sempre.

JBM - Te la paraula en Lluís Brunet Llobet
en nom de la Família del Francesc



Paraules de la Família Brunet-Llobet: **Lluís Brunet Llobet**

Bona tarda.

Al Francesc li agradaven aquests tipus de presentacions com la que avui ens reuneix, i és per això que ell hi participava de forma activa o bé com a públic. També entenia que la poesia havia sempre d'anar acompanyada d'altres atributs per fer-la atractiva a tothom i no tan sols a uns quans que diuen que l'entenen. És per això que avui en un marc com la Casa Taulé, aquí a l'Alliance Française, i la música són dos bons acompanyants d'aquest darrer homenatge del Francesc, ja a l'any de la seva mort.

“...I ens resta ara, un ressò de les teves paraules i del teu gest dins l'ànima; com un senyal inequívoc que sempre estaràs al nostre costat...”

Els que hem estat sempre a prop seu tenim una visió panoràmica de tot el què ell havia fet i segurament com tots nosaltres va passar per diferents cicles vitals, però sempre va fer de la literatura el centre neuràlgic dels seus anhels.

El Francesc va convertir la literatura com el filtre de tots els seus actes, així com els ecologistes/naturalistes centren la seva vida vers aquesta ideologia determinada. Però aquesta manera de viure i veure la vida no només l'ocupà en la seva època de

joventut, que fou la més reivindicativa, la més trencadora, la que provocà més controvèrsia, sinó que la va saber moderar i canalitzar en la seva etapa adulta. Els ecologistes són joves que lluiten i exposen la seva vida per defensar els seus ideals, principis que es tornen més moderats amb la perspectiva del temps.

Aquesta època de joventut del Francesc fou prolífica, escriví poesia inspirant-se en les muses, feu de rapsode en nombrosos actes, va pintar i crear els seus poemes visuals; tota aquesta entrega malauradament va tenir una repercussió limitada. Circumscribita a un àmbit reduït i per tant potser sí que meritosa per a ell, però no a la dels ulls dels altres. Sortosament els pares són per als seus fills acompanyants desinteressats de qualsevol aventura, encara que també els més crítics. Moltes decisions preses pel Francesc sovint eren excepcionals però ell era lliure de pensament i defensava fermament i amb contundència allò que es proposava.

Tal com el nostre pare ens inculcava:

“Lluiteu com l’atleta ens diu Sant Pau. No per una victòria caduca sinó perdurable”

Amb els anys establí una relació estreta amb gent vinculada a la literatura (a través dels tallers literaris), amb persones que es convertiren en veritables confidents i per tant amics moguts per un interès idealista d’aprendre a saber escriure i a saber transmetre sentiments amb les paraules, com l’Àlex Holgado i el Jaume Ten entre d’altres.

És per això que aquests darrers anys per tant tornaren a tenir un caràcter de segona joventut, d’explosió d’emocions i de voluntat d’escriure. A través de l’edició de la revista Alfabet,

les tardes de lletres al Corte Inglés, la col·laboració amb ràdio Sabadell, amb els poetes de Papers de Versàlia i amb el grup de teatre a l'Abast entre d'altres; ja tenien sense voler-ho un ressò mediàtic més important;...però alhora contrastat amb al què a la joventut se suposa que li sobra, que és la SALUT;... i va aparèixer la malaltia en el pitjor moment;...i la imatge desinteressada de la MARE aparegué novament, que l'ajuda i li dona forces.

Tal com ell dedicà en la mort del nostre pare:

"...I convertir tots els dies en converses íntimes, fins que en la mesura del temps de cadascú ens tornem a retrobar per poder, amb estil i particularitat, tornar a parlar-nos com si res no hagués passat..."

Gràcies Àlex i Jaume perquè juntament amb el Ramon Guitó heu fet possible aquest darrer poemari que ens ensenya la manera d'entendre del Francesc la malaltia crònica que patia, l'enfrontament a les seves vicissituds i complicacions, en forma de relat poètic en aquest llibre TRASMUDAR. Perquè mentre lluitem per fer palès el seu record mitjançant les paraules que va escriure, el Francesc no morirà mai.

Moltes gràcies per la vostra companyia.

El Francesc en el vers

- *Harmoniosament agafat a la vida* -

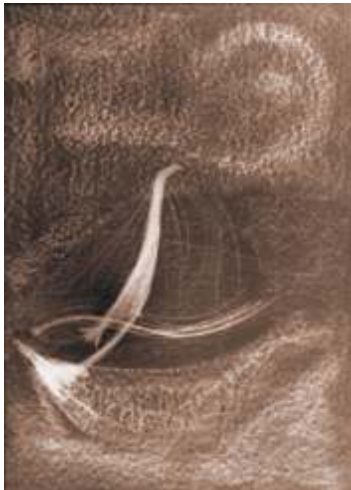
ens diu:

Per la trenada i esvelta manera de ser,
amb les mans obertes i el cap enlaire
pretenc endevinar expressivament a l'aire,
aquell que es preocupa d'existir per mi o de ser-hi-
d'aquell que invisible deixa sentir-se,
i em permet d'endevinar-lo en respirar.
Gràcies per ser-hi.
Com la llibertat, et presentes invisible.
Caldrà sentir-la?.
Mai no diré Adéu. Encara que em mori
encara que marxi, sé que restaré,
seré invisible com l'espai; la llibertat.
Caldrà sentir-me!

*Inclòs excepcionalment en aquesta memòria tot i que no fou llegit
durant l'Homenatge.*



Segona Part





Introducció a càrrec de: **Joan Brunet Mauri**

Encetem ara la segona part d'aquest acte que obrirà el Cànon de Pachelbel; una peça que tant agradava a en Francesc. A aquesta interpretació seguirà el recitat del poemes I i II per Ramon Guitó, XXI per Àlex Holgado, XVII per Cristina Casas, i tancarà aquest primer bloc Montserrat Madriles amb el poema XXIII.

Tot seguit, la Láia i l'Aina ens interpretaran el “Divertissement núm. 2 (allegro) de Wolfgang Amadeus Mozart “, un dels compositors més preferits del Francesc, al que seguirà el recitat dels poemes XXVII per Manel Castromil, el VI per Núria Brunet i Licerias , “Autoretrat” per Jordi Brunet i Espuela i tancarà aquest segon bloc Francesc Vila i Llobet amb “Paissatge d'ombres”.

Serà novament la música, amb la interpretació de la “Coral de la Cantata núm. 147” de Johannes Sebastian Bach, la que donarà pas al tercer i darrer bloc de recitats. En aquesta ocasió escoltarem el poema XX a cura de Josep M^a. Ripoll, el VII per Jordi Cartañá, el “Caçapapallones” per Jaume Ten i, el darrer, “Assaig visual sobre el desig” per Joan Brunet i Llobet.

Amb el Quartet per flauta i corda (rondó) de Wolfgang Amadeus Mozart interpretat per les germanes Garcia Brunet,

clourem aquesta part de l'acte.

Per tal que puguem gaudir plenament dels poemes i de la música, us proposem que guardem silenci fins després de la darrera intervenció musical. Gràcies!

JBM - Segueix el moment musical a càrrec de

Laia i Aina García Brunet

Cànon de Pachelbel

Llegeix: Ramón Guitó



Ramón Guitó

D'un mot al poema (Trasmudar I)

A modo mio

I

Prenc la paraula llavor.
No la sotmeto.
La deixo.
Lliure.
Sense cap pensament concret,
però sí amb una sensació d'imatge,
quelcom fonedís, com de fum.

La llum penetra les esclatxes
del sinuós blanc.
També la terra sembla que fumeja.
Un color blau plata.

Una espurna de vida,
un bri de possibilitats
per convertir la paraula
en química natural,
en una explosió,
en un lleu fimbreg
on s'esqueixa el silenci.

Llegeix: Ramón Guitó



Ramón Guitó Trasmudar II

II

I comença a mudar la forma
i comença
el cicle cap el retorn.

La llavor ha iniciat el procés.

Les paraules;
forma de poema.

La silueta.

La mínima imatge real
que dibuixen les lletres.

La paraula i l'argila.

Gerros.

Trasplantar.

Ajustar temperatures.

Recórrer a les essències orgàniques.

Pol.linitzar o no.

Convertida la planta en sons escrits,
arriba l'hora

de preservar la seva existència
i donar-li el temps per a la veu;
corpori desig del poema.

Llegeix: Àlex Holgado



Àlex Holgado Trasmudar XXI

Per prats ignots i munts de llicorella.....

J.V.Foix

XXI

Pas a pas.
Un horitzó d'etapes.
Un fermar el peu.
Rel.
Alçaprem.
Graons per arribar al replà.
Un cop d'ull.

Així arribaré a la claraboia
per on mirar la lluna.
Nova, creixent, plena.
Blanc sobre el negre.
Espetecs d'estrelles.
Ones circulars.
Glaçat de boreals.
Impressionant,
prohibit tocar res.

Lleix: Cristina Casas



XVII

Avui he vist com s'obria la flor.
He pensat en el misteri del viure.
En aquesta aparent quietud
que hi ha dins les plantes.
En aquest secret de colors que guarden.
I jo també sóc de terra.
Arrelat.
A les substàncies, però
imaginant el concepte de món.
Un grapat de terra en un test.
Símbol.

Sóc al capdavant el meu procés biològic
però al capdamunt sóc la imatge d'un ésser
i potser galvanitzo la meva ànima assumint
aquesta dualitat del cos meravel·la mortal.

Llegeix: Montserrat Madriles



Montserrat Madriles Trasmudar XXIII

El gat s'ha barallat amb el cabdell de llana

XXIII

Aquests ulls visionaris;
el gat ha portat fins a casa el fil.
Apedaçaré.
Potser pescaré.

La veïna en sap molt, de fer ganxet.

Melindrós, el gat acaba la feina
i a corre-cuita cap una altra bestiesa.
Enfila per l'escala cap el terrat
i salta teules empaitant aquell invisible.

Qui pot resoldre l'escenari?.
Una tisora.
He tallat el cordó.

I he fet com el gat, a una altra papallona.

No picaré l'ham de la metamorfosi encara.

- Segueix el moment musical a càrrec de
Laia i Aina García Brunet

Divertissement n° 2 (allegro) W.A.Mozart

Llegeix: Manel Castromil



Manel Castromil
Trasmudar XXVII

Avui l'he vist i m'ha mirat, avui crec en Déu.

Bécquer

Visió i paraula.

XXVII

Mirada i silenci.
Somreies alguna il·lusió rítmica.
Estaves bella.
El capvespre moll.
L'aroma fresc.

Senzill he observat
com seguies la teva dèria.
El teu rostre portava projectes immediats.

Anar a buscar el pa i l'oli.
Això és tot en aquest món.

Aquell somriure!

I és així com la teva imatge
passeja pel llindar de la meva
il·luminada i creixent.

Demà ens mirarem..

Lleix: Núria Brunet Licerias



Núria Brunet Liceras
Trasmudar VI

I tot és primavera:
I tota fulla verda eternament.
Joan Salvat-Papasseit.

VI

Potser una primavera
pot esbaldir aquest turment.
El vers que no s'escriu s'oblidarà.!

I la mà que escriu, pot recórrer prats pel paper;
fer simulacions de paraules i d'imatges,
i obrir amb metàfores tot el que hi ha dins les plantes.
Col·locar pels verds papallones de colors.

Aquest camp, cos nostre,
deixar-lo a mans de les estacions
i lliurar-nos amb vivesa a la feina del poema.

Les paraules són la clau de volta per a les idees.

La mà que tempra el bisturí obrirà el secret.

Llegeix: Jordi Brunet Espuela



Jordi Brunet Espuela
Autoretrat

Autoretrat (Ratllat sobre el paper)

Tintar la cal·ligrafia
capbussada en jardí blau
per traçar el vers en la pell.

Destenyir per encertar el color
i ser precís intèrpret de l'invisible
des del cristall dels ulls.

Diamants dels dies ratllen mots
de proverbial musa
per camins de lluna plena
udolant vers i oració.

Poema de vida,
caixa de ritmes,
en l'acústica ancestral
per les paraules indefinibles.
Enigmes de les nostres tombes.
Penombra i espectre
convertits pel vent
en sorolls de xiprer.

Sortilegis dins la illa.
Solitari dins el mercuri.
Soliloqui de naufrag.
Preludis d'ivori.

Veu i metàfora: retruny d'imatges.
Pluja d'essències
per un transitar poètic.

Papers de Versàlia
“que bategui com una ala”
juny 2004

Llegeix: Francesc Vila Llobet



Francesc Vila Llobet
Paisatge d'ombres

(Poema del llibre Visualitzacions Poètiques -quadre 21-)

Un paisatge d'ombres d'escórpora,
viatge cap al teu rostre constel.lat.

Matins blancs, ondulats pel fred,
jeuen, distretament, dins la mirada.

El color de mel desperta les olors.

La dansa infinita del vent,
belluga el velam de les aus,
i jo persegueixo l'últim mot

Per l'espadat de llum llueix l'or
i les essències dels colors s'alliberen.

- Dins el vent hi ha les aus,
dins l'aigua hi ha els blaus -

Les ones trèmulament t'estimen.

Petits sorolls s'escolen per les ales del dia:

Aurores de sempre,
records inefables,
llampecs brevíssims,
estelles de color.

Altre cop s'eternitza l'estança
i també algun record de la teva vida.

- Segueix el moment musical a càrrec de
Laia i Aina García Brunet

Coral de la cantata nº 147 J.S.Bach

Llegeix: Josep M^a Ripoll



Josep M^a Ripoll
Trasmudar -XX-

amb el vi i el pa rodó del pagès amic

XX

Escoltar les teves destrosses.
Insistir en sembrar.
En imaginar el bo de cada cosa.

Com una faula escrita en un país
que trasmuda la por en esforç.

Una certa pau.

Terra sembrada
en un jardí
on s'alternen bé
tots els verds i vermells.

Com badabadocs pels camps de blat.
Albirar nous paisatges.

Llegeix: Jordi Cartaña



Jordi Cartaña Trasmudar -VII-

*Ara que estic al llit malalt
demà m'aixecaré potser.*

Joan Salvat-Papasseit.

VII

Un vers pot canviar la mirada!
Aquesta mirada posada en la ferida,
plana buscant una barana
i pujar graons de vida.

Aquest viatge a Ítaca!
Aquest viatge desconcertant.
Aquesta vida de possessió,
d'estima i de passió.

A les paraules simbiosi d'idees!

Passió d'amor
Passió de penes.
Com canviar la nafra amb paraules?
Com versar?
Conversar amb el mirall.

Aquest cos,
receptacle i claustre
de les nostres visions,
és l'amic i l'ombra inseparable.

Lleix: Jaume Ten



Jaume Ten
Caçapapallones

El dring de l'aigua d'una font invisible,
és el ritme viu i fresc de la natura.
Una remor, com un prec,
des del bell mig de la terra.
La lleugera veu del vent,
i la llum, per un esblanqueït marí del cel,
s'escampa des del silenci roent del sol
i esdevenen els espais d'un sorprenent vol d'ocell.
Les estances secretes de les muntanyes,
com ressons petrificats d'un passat,
vetllen altivament el presagi de la història,
on els ulls negres dels avencs xuclen llum de lluna.
L'essència dels sentits s'enfonsa en la penombra,
i el feixuc pensament s'esmicola en les preguntes,
...i només la veu,
com un sentit desbocat que fuig de la solitud,
que escapa de l'esfereïment de la ignorància,
te l'ànim de prosseguir per la textura dels mots.
L'altre solitud és en el record de les petjades
camins perduts o llocs mai retrobats.
Espais invocats, com un llop,
des del batec del cor.
En el desfici de la veu per cridar,

així el tacte precís del pensament del paper.
L'esforç de l'ordit per figurar el dibuix
com teixir el subtil d'una pell.
Altrament, tot és essencialment fonedís,
ara que el vent ha fet d'agulla amb els núvols
i els ha cosit a l'altra banda de la lluna.
Tal vegada he vist passar un poema.
Ales de la primavera.

Llegeix: Joan Brunet Llobet



Joan Brunet Llobet
Assaig visual sobre el disig

I sé on ets.

Camino cap a tu pels signes de les coses,
dins del moviment distret de la tarda.

Estava previst que t'estimin les paraules.

En la netedat del cristall de les lletres,
les teves imatges omplen dòcilment les pauses,
i entren dins de cada mot per l'encant del vers,
interpretant els conceptes, les mirades i la pell,
el teu cos, el somriure i els ulls.

Ara la sínia, en el so dels ocells,
volta l'aigua pels colors del reflex.

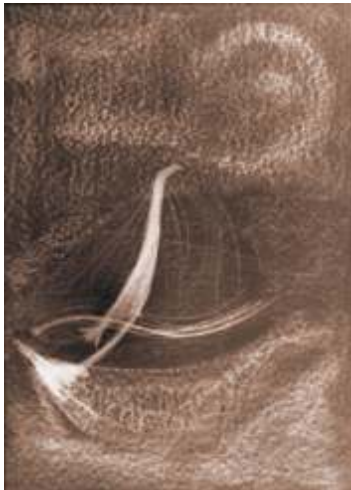
Miro els teus llavis,
parlant-te, vull insinuar-me als teus mots.
Sentir a la mà el tacte que origina el poema.
Provar els gust d'aquests versos.

- Segueix el moment musical a càrrec de
Laia i Aina García Brunet

Quartet per flauta i corda (rondó) W.A.Mozart



Cloenda





Joan Brunet Mauri **Cloenda-Agraïment**

En nom de la família del Francesc Brunet i Llobet, en nom dels organitzadors d'aquest acte i en el meu nom propi, només ens resta agrair a l'Alliance Française les facilitats que ens ha donat per reunir-nos avui aquí.

També volem agrair a les persones que han pres part en aquest acte la seva generositat i predisposició en acceptar la invitació. I, finalment, hem d'agrair-vos a tots vosaltres la vostra presència que ha dignificat, encara més, aquesta trobada de record, d'homenatge a en Francesc i també de felicitació per l'aparició d'aquesta seva obra pòstuma "Transmudar"; una obra que, com us deia en començar, no us deixarà en cap cas indiferents.

Per celebrar l'edició de "Trasmudar" us convidem a compartir una copa de cava i us recordem que el podeu adquirir a l'entrada de l'Alliance.

Bona tarda i bona Festa Major.

Agraïment especial

Ramón Guitó
Alex Holgado
Jaume Ten
Robert Ferrer
Joan Brunet Mauri
Cristina Casas
Montserrat Madriles
Manel Castromil
Laia García Brunet
Aina García Brunet
Arnau Brunet Espuela
Núria Brunet Licerias
Jordi Brunet Espuela
Francesc Vila Llobet
Josep María Ripoll
Jordi Cartañá
Joan Brunet Llobet
Lluís Brunet Palou

...

Abadía Editors
Alliance Française
Papers de Versàlia
Alfabet
Ràdio Sabadell
Diari de Sabadell
Llibreria Sabadell
Llibreria Tècnica
Llar del Llibre
Kronos
Kenwood Ibérica, S.A.

...

Gràcies també a tots els que amb la seva presència ompliren la casa
Taulé de l'Alliance Française

Associació d'Amics de l'Obra d'en Francesc Brunet-Llobet

Índex

Introducció	7
Presentació i Benvinguda (Joan Brunet Mauri)	9
Paraules de l'editor (Ramón Guitó)	13
Paraules de l'autor del Pròleg (Álex Holgado)	17
Paraules de l'autor del Pròleg (Jaume Ten)	21
Paraules de la família (LLuís Brunet Llobet)	25
Segona part	29
Introducció (Joan Brunet Mauri).....	31
Trasmudar I (Ramón Guitó)..	33
Trasmudar II (Ramón Guitó)	35
Trasmudar XXI (Álex Holgado)	37
Trasmudar XVII (Cristina Casas)	39
Trasmudar XXIII (Montserrat Madriles).....	41
Trasmudar XXVII (Manel Castromil)	43
Trasmudar VI (Núria Brunet Licerias)	45
Autoretrat (Jordi Brunet Espuela).....	47
Paisatge d'ombres (Francesc Vila Llobet)	49
Trasmudar XX (Josep María Ripoll)	51
Trasmudar VII (Jordi Cartaña)	53
Caçapapallones (Jaume Ten).	55
Assaig visual del diseg (Joan Brunet Llobet)	57
Cloenda (Joan Brunet Mauri)	59
Agraïment especial	63

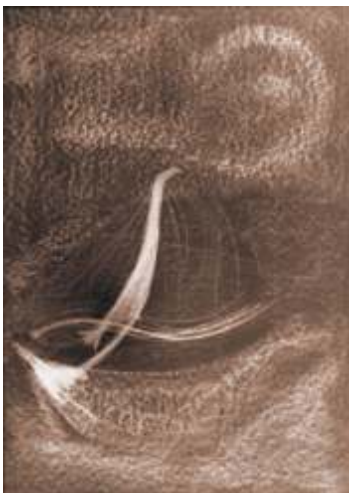
Sabadell, 3 de setembre de 2005

Homenatge Pòstum a en
Francesc Brunet-Llobet
1956-2004

Presentació de Trasmudar
(el seu darrer poemari)

Casa Taulé
3 de Setembre de 2005

memòria



Com si un camí desconegut desxifréssim

...

“barca de la vida”
生命のボート

Francesc Brunet-Llobet



Alliance Française



CASA TAULÉ

© Octubre 2005

Associació d'Amics de l'Obra d'en Francesc Brunet-Llobet